

EVA SERENA PAVAN

***CUCUVELELE
ÎN ORAȘ
ȘTIRI DESPRE PIATETĂ***

ILUSTRĂȚII DE GIULIA IORI

Traducere de Iulian Berceanu

Editura Nomina

CUPRINS

Gașca morocănoșilor	9
E de-ajuns o liniuță	24
Operațiunea corectarea	33
O nouă rasă felină	45
Dansul Pimpei	54
Pizze gratis pentru toți	67
Salcia de Crăciun	76
De fotbal să nu se atingă nimeni!	86
Doamna învățătoare cercetează	101
Ședință de urgență	112
O fantomă în piațetă?!	120
Intervine poliția	133
Știri bune și știri rele	142
Cucuvele în oraș	153
În spatele cortinei: autoarea și ilustratoarea	166

1

GAȘCA MOROCĂNOȘILOR

Gașca Marocănoșilor. Așa supranumisem, în glumă, grupul de copii care se întâlnea în piațetă, în fiecare după-amiază, sub privirile mele.

Cum? Nu ați auzit de Piațeta Garibaldi?

De fapt, mai mult decât o piață propriu-zisă, este o grădină cu flori uscate și neîngrijite care s-a extins între trei clădiri. Grădina găzduiește un stand de ziare, o salcie plângătoare seculară și o băncuță care – vai și amar de stai pe ea! – din timpuri imemorabile este rezervată celor din gimnaziu. Copiii din clasele primare trebuie să se mulțumească cu umbra salciei, care este mică,

dar suficientă cât să se joace, să se ia la harță și să facă pace.

Ca să închei, între chioșcul de ziare și băncuța mă aflu eu, Giuseppe Garibaldi, împreună cu iapa mea de care nu mă pot despărți, Marsala. Sculptați într-o elegantă marmură roșie, cu finisaje din bronz strălucitor, stăm aici, zi și noapte, de-i senin ori de plouă, și supraveghem piațeta din înaltul pedestalului nostru.

La drept vorbind, nu sunt prea multe de văzut... Este un ungher al orașului unde nicio dată nu se întâmplă nimic, dar mie și Marsalei tocmai așa ne place: după ce am purtat sute de războaie în întreaga lume, suntem copleșiți de sentimente. Preferăm să stăm liniștiți, să privim mișcarea copiilor, adulților, câinilor, pisicilor și păsărilor care trec prin piața noastră dragă.

Nu mă credeți? Nu credeți că statuile au gânduri și dorințe... într-un cuvânt, că sunt vii?

Atunci nu știți nimic! Noi, statuile, dacă am fost construite cu dragoste, putem vedea, asculta și, uneori, vorbi.

— De fiecare dată când trecem prin fața chioșcului de ziare, începe să se plângă de lumea din zilele noastre și apoi mă obligă să spun o rugăciune pentru răutățile acestei lumi sărmane, zise ea, scuturându-și coama.

— Și cu tatăl meu este la fel! completă Michele, în vârstă de nouă ani. Sâmbătă am coborât în piațetă să jucăm fotbal, a văzut la chioșcul de ziare rezultatele de la Bursă, apoi totul s-a terminat. A decis că nu mai are timp să se joace cu mine și chipul i-a rămas posomorât toată ziua. Ah, cât urăsc Bursa! a răbufnit el, șutând o pietricea în direcția salciei.

Michele adora fotbalul. În fiecare vară se tundeă extravagant, ca să semene atacantului echipei sale preferate. Avea în permanență genunchii juliți și tricourile pline de noroi, „ca jucătorii adevărați“, susținea el. În opinia mamei sale (și a mea), era doar un pretext ca să nu se spele.

— Și totul din cauza unei știri! remarcă Leo, trist. V-am spus, Rina este de vină. Acum mă credeți?

Copiii s-au uitat unul la altul pătrunși de acea senzațională descoperire.

De obicei, stăteau răsfirați pe ici pe colo prin piațetă; Amina și Sofia stăteau de vorbă, Leo pe pedestal, dând avânt mașinuțelor sale, Michele jucându-se cu mingea, Cora și Carlo cine știe pe unde. Fără să se pună de acord, uneori se întâmpla să stea toți în cerc sub salcie, protejați de acea cupolă de frunze. Așa stăteau și în acea zi. Vorbiseră pe rând, cu entuziasm, și se părea că ramurile salciei, mișcate de vânt, le întăreau spusele.

Marsala, îi asculta neliniștită. Poate că știa deja ce avea să se întâmple. De fapt...

— Trebuie să facem ceva! răbufni Michele.

— Așa e! l-a susținut și Leonardo. Rina trebuie să înceteze să mai afișeze acele titluri! Altfel pot să îmi iau adio de la acele briose pentru toată viața...

— Dar ce putem face în privința asta? se întreabă Amina. Nu îi putem împiedica pe părinții noștri să citească ziarele.

— Dar îi putem împiedica să citească titlurile?!

2

E DE-AJUNS O LINIUȚĂ

Dimineața următoare era sâmbătă. Fiind punctuală, Rina a deschis chioșcul de ziare la ora șase, a despachetat ziarele și a atârnat faimoasele afișe, mă iertați, manșete.

La ora șase și zece minute, s-a trezit Michele, pentru că tatăl său, care terminase tura de noapte la fabrică, s-a întors acasă. Michele, care dormea cu ochii întredeschiși ca o pisică, l-a auzit sosind cu mașina lui hodorogită. Așa că s-a ridicat din pat să îi deschidă ușa și, pentru că era deja în picioare, s-a uitat pe geam să vadă dacă răsărise soarele. Michele a fost primul care a citit știrea zilei:

PIEȚELE ÎN HAOS

BURSA LA -10%

Băiatul habar nu avea ce era Bursa, dar știa că era mereu o problemă: uneori cobora mult, mult, mult și atunci tatăl său își punea mâinile în cap pentru că economiile lor o luau la vale odată cu ea. Atunci când Bursa urca, fugea degrabă la bancă „să investească” – un alt cuvânt pe care Michele nu îl înțelegea deloc. Copilul ajunsese să își imagineze Bursa ca pe un balon precum cele pe care le cumperi de la târguri. Atârnați de firul balonului erau banii lor, care urcau și coborau după cum bătea vântul, fără să aibă vreodată de gând să se hotărască. Era și normal ca tatăl său să se plângă atât de mult!

Copilul a oftat. Chiar nu avea nevoie de știrea despre Bursă. În acea după amiază, avea de gând să le ceară părinților o nouă pereche de ghete de fotbal. Cele vechi, cu dungi galbene și negre, nu îi mai plăceau. Și-ar fi dorit mult ghete în culorile echipei lui favorite, însă titlul citit pe manșeta afișată pe chioșcul de ziare îl făcea să renunțe la ele!

3

OPERAȚIUNEA CORECTAREA

Nu veți crede, dar știrea pe care locuitorii piațetei au văzut-o a doua zi era și mai urâtă decât cele anterioare. Aș îndrăzni să spun că era cea mai neplăcută dintre toate câte citiseră:

ÎNGHEȚATĂ CONTAMINATĂ, MII DE PERSOANE ÎN PERICOL

— Mama mea a luat-o razna! A aruncat la gunoi toate înghețatele pe care le aveam în frigider! Și mi-a interzis să mănânc vreo prăjitură

cu excepția celor pregătite de ea, care au nenumărate semințe de susan. Iar eu urăsc semințele de susan! a răbufnit Amina (care era foarte pofticioasă, prin urmare, extrem de furioasă).

— A mea nu a aruncat doar înghețatele, ci și tartele pe care le iau la școală pentru gustare... Și brișele, desigur! bombăni Leo întristat.

— Noi am reușit să salvăm cornulețele cu cafea și ciocolată... Vreți și voi? întrebă Cora, arătând prietenilor o pungă plină ochi cu capturi. Eu am luat cinci, acum nu mai am poftă...

— Bravo, Cora!

— Trebuie să vă grăbiți, sunt pe jumătate topite.

Sofia ezita.

— Dacă sunt contaminate?

— Atunci aș fi fost deja mort, zise Carlo. Dar ar fi mai bine să ne ascundem...

După ce au ajuns la un acord, copiii s-au așezat sub salcie și au împărțit rapid punga cu prada. Sub acele crengi aplecate se simțeau în siguranță, ca într-un cort indian.

În timp ce savurau ceea ce era probabil ultima înghețată din viața lor, Michele a spus cu amărăciune:

— În cazul în care va continua așa, ne vor lua toate distracțiile.

— Ai dreptate! Abia aștept să mă fac mare să fac tot ce vreau! spuse Leo, luând o porție sănătoasă din cornetul său.

— Da, dar... cât timp ne trebuie? întrebă Carlo. Și între timp nu putem face nimic...

— În schimb, ceva ce putem face! exclamă Amina, luminându-se la față. Putem corecta titlurile de pe manșete, cum a făcut Michele ieri! Nu va fi ușor și poate că nici nu vom reuși, dar nu pierdem nimic încercând!

— Așa este!

În mai puțin de o jumătate de oră, savurând cu înfocare cornetele lor, copiii au găsit soluții pentru toate problemele care, cu o zi mai înainte, păreau insurmontabile.

— Eu nu vreau să mă trezesc zilnic în zori...

— Vom face cu rândul! Suntem șase, fiecăruia îi va reveni o zi pe săptămână.